Νερό, κονσέρβες και σφαίρες...

Barikat

Πέρασε ήδη μια βδομάδα από τη μέρα που οι φονιάδες του ISIS ξεκίνησαν την επίθεση τους. Η γύρω περιοχή έχει εκκενωθεί ολοκληρωτικά. 160 χιλιάδες άνθρωποι εγκατέλειψαν την περιοχή από την επαρχία της Ροζάβα και κάτω. Νεκρή ζωνη. Κάθε σπιθαμή της δυτικής συνοριογραμμής Τουρκίας – Συρίας έχει στερέψει από ζωή. No man's land. Μια κουκίδα μόνο έχει μείνει ζωντανή. Μια αχτίδα φωτός και αγώνα και γύρω της το πιο πηχτό σκοτάδι. Μια αχτίδα φωτός. Τα οδοφράγματα του Κομπάνι.

Η βολική σφαγή του Κομπάνι

Η μάχη του Κομπάνι έχει ξεφύγει από τα στενά όρια της γεωπολιτικής σκακιέρας της Μέσης Ανατολής. Διαφορετικά, η Τουρκία δεν θα έμενε παρατηρητής σε μια σφαγή κάποιες εκατοντάδες μέτρα από τα σύνορα της. Δεν θα παρακολουθούσε απλά τον πιο γρήγορα αναπτυσσόμενο στρατό από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και την επέλαση των Ναζί. Τον στρατό του ISIS που ισοπεδώνει την τελευταία πόλη πριν τα τουρκικά εδάφη και ρίχνει όλμους ακόμα και σε τουρκικούς συνοριακούς οικισμούς. Τη στιγμή που η τούρκικη στρατό-χωροφυλακή χτυπάει τους δημοσιογράφους, ταλαιπωρεί τους εξαθλιωμένους Κούρδους πρόσφυγες και έχει ήδη δολοφονήσει 13 διαδηλωτές που ύψωσαν ανάστημα απέναντι στα κόλπα του Ερντογάν. Για τους Κούρδους μαχητές, ούτε λόγος. Τα σύνορα γι αυτούς παραμένουν κλειστά.

Ο (σουνίτης) Ερντογάν δεν κρύβεται πια. Οι (σουνίτες) στρατιώτες του ISIS είναι εκεί για να κάνουν αυτό που δεν κατάφερε ποτέ ο Εβρέν, ο Ντεμιρέλ, ο Οζάλ: να διαλύσουν την κουρδική αντίσταση. Δεν είναι ανάγκη να κρατηθεί κανένα πρόσχημα πλέον. Ο Ερντογάν βλέπει μπροστά του την προοπτική το ISIS να τσακίσει το πιο δυναμικό κομμάτι του κουρδικού εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος και στη συνέχεια να επέμβει σε εδάφη «καθαρά» κι εν δυνάμει δικά του και να συνεργαστεί με το ISIS στο λαθρεμπόριο πετρελαίου και όχι μόνο. Κάθε χώρα έχει τον Μελισσανίδη της.

Guess who's next on the line

Οι Αμερικάνοι είναι παλιοί σε τέτοιες ιστορίες. Αντιλαμβάνονται τη σιγουριά του Ερντογάν. Παράλληλα, όμως, μοιάζουν οριστικά και τελεσίδικα να χάνουν τις προσβάσεις τους στην περιοχή. 20 χρόνια στρατιωτικές επεμβάσεις, τρισεκατομμύρια δολλάρια, εκατοντάδες χιλιάδες νεκροί, μέσα σε δύο μήνες πήγαν στο διάολο από την επέλαση των τζιχαντιστών. Οι μπάτσοι του πλανήτη χάσανε τη μπάλα. Το Πεντάγωνο γνωρίζει πως ό,τι κι αν στείλει θα γυρίσει σε φέρετρο. Σύμμαχοι δεν υπάρχουν, οπότε η παλιά καλή κλασσική συνταγή των "συμμάχων" που κινεί η μεγάλη υπερδύναμη τελειώνει – προς ώρας – εκεί που αρχίζει το μαχαίρι της τζιχάντ.

Κανείς δεν μπορεί να δει καθαρά τις επόμενες κινήσεις του ISIS. Αν αποκλειστεί η έφοδος σε τουρκικό έδαφος, η μοναδική κατεύθυνση που μένει στο ISIS είναι ο Λίβανος. Προχθές, την ίδια ώρα που όλοι ήταν στραμμένοι στο Κομπάνι η Jabhat al-Nusra σύμμαχος του ISIS στη Συρία επιτέθηκε στο έδαφος του Λιβάνου, όπου και τελικά απωθήθηκε από τους μαχητές της Χεζμπολά. Χθες, 200 κιλά δυναμίτη έσκασαν στο Γαλλικό Κέντρο για τον Πολιτισμό στο κέντρο της Γάζας με ανάληψη ευθύνης από το «Ισλαμικό Κράτος της Γάζας». Αν οι επιχειρήσεις συνεχιστούν προς αυτή την κατεύθυνση, ένας έχει σειρά. Ο απόλυτος μπάτσος (robocop) της περιοχής : το Ισραήλ. «Fear and loathing in the Middle East».

Γεννήθηκε από τις ΗΠΑ. Ανατράφηκε από τη Σαουδική Αραβία. Τώρα ενηλικιώθηκε και δαγκώνει.

Τι μπορεί να συμπεράνει κάποιος/α από τον πρώτο ολοκληρωτικό πόλεμο που εξελίσσεται στα χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης; Ποιος είναι αυτός ο Brave New World που ξημερώνει; Τι υπάρχει πίσω από το ζόφο και το θάνατο;

Τα ελληνικά ΜΜΕ συνεχίζουν να καλύπτουν τα γεγονότα σαν να καλύπτουν τον πρώτο πόλεμο του Κόλπου. Ό,τι πει το ευαγγέλιο του State Department. Όσοι ελάχιστοι τοποθετούνται στα κανάλια ακούγονται σαν τον Μπους και τον Ράμσφελντ, ζητώντας από τη Δύση να καταστείλει την ανταρσία των άπιστων, όπως το έκανε στο Ιράκ και το Αφγανιστάν. Όλοι αυτοί καλούν το μεγάλο αφεντικό να καθαρίσει. Αλλά είπαμε : η εποχή του σερίφη του πλανήτη, έχει πάει περίπατο.

Η εποχή του lock, shot, done για τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ έχει τελειώσει από την έναρξη του εμφυλίου στη Συρία. Η τελευταία παράσταση της κυριαρχίας της ευρωατλαντικής συμμαχίας πάει πίσω στην εξόντωση του ήδη καταρρέοντος Καντάφι στη Λιβύη. Και σίγουρα, αυτοί που έθρεψαν τον πατέρα (Αλ Κάϊντα) επ' ουδενί σήμερα, παρά τις λεκτικές μαγκιές, δεν μπορούν να αντιμετωπίσουν το παιδί (ISIS) που τώρα μεγάλωσε και σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του.

Φως απέναντι στο σκοτάδι. Κομπάνι σημαίνει οδόφραγμα.

Η μάχη στο Κομπάνι είναι η καθαρή εικόνα των δύο απολύτως αντιδιαμετρικά τιθέμενων κόσμων που συγκρούονται. Η ζωή, η ιστορία και η ταξική σύγκρουση δεν υπακούει πάντα στις νόρμες και τα εγχειρίδια. Ειδικά αυτά της (πλειοψηφίας της) ελληνικής αριστεράς που, ποτισμένη από τη χρόνια σοβιετολαγνεία της, ψάχνει πάντα τον ένα και μοναδικό ιμπεριαλιστή του πλανήτη που συνομωτεί, εξαγοράζει, διαπλέκεται. Η ιμπεριαλιστική αλυσίδα δεν έχει μόνο κρίκους, έχει και άκρες. Και αυτές τις άκρες δεν τις κρατά πάντα ο θείος Σαμ. Ειδικά, σήμερα, τη μία άκρη την κρατά ένας τύπος με τουρμπάνι και λεπίδα ενώ η «πατρίδα» του λέγεται χαλιφάτο.

Το χαλιφάτο δεν είναι μόνο ένα στυγνό αυτοκρατορικό καθεστώς. Αποτελεί ταυτόχρονα και ένα νέο μοντέλο καπιταλιστικής συσσώρευσης. Πετρέλαια, σκλαβιά και Κοράνι. Ο τζιχαντικός φανατισμός συγχωνεύεται στην πράξη με τη δυναμική δημιουργία νέων αγορών στην επικράτειά του, ενός νέου συστήματος εκμετάλλευσης. Η αυτοκρατορία θέλει να είναι συμπαγής στο εσωτερικό – ειδικά στο εμβρυακό της στάδιο – γι' αυτό συντρίβει την οποιαδήποτε αντίσταση. Μέχρι στιγμής το ISIS συνέτριβε άπιστους. Αυτούς που αμφισβήτησαν τη διδαχή του ενός και μοναδικού προφήτη του Ισλάμ. Στο Κομπάνι θέλει να τσακίσει τον άλλο κόσμο, του "κοσμικού κράτους των Κούρδων". Τον πραγματικά ανταγωνιστικό κόσμο. Τον κόσμο που ονειρεύονται να ζήσουν οι κομμουνιστές/τριες αντάρτες και αντάρτισσες που στέκονται απέναντι τους. Τον κόσμο μας.

Οι Κούρδοι έχουν μια βασική διαφορά απέναντι σε όλες τις φυλές που εμπλέκονται στις συγκρούσεις στην περιοχή. Οι Κούρδοι δεν ψάχνουν τη δικαίωση στην επόμενη ζωή. Δεν μπορούν να περιμένουν άλλη μια ζωή για να ζήσουν με ελευθερία και αξιοπρέπεια. Οι Κούρδοι είναι σουνίτες κυνηγημένοι από σουνίτες. Σιίτες κυνηγημένοι από σιίτες. Σιίτες κυνηγημένοι από σουνίτες. Σουνίτες κυνηγημένοι από Σιίτες. Εβραίοι κυνηγημένοι από μουσουλμάνους. Μουσουλμάνοι κυνηγημένοι από χριστιανούς. Οι κυνηγημένοι όλης της Μέσης Ανατολής, όπου στάθηκαν και φτιάξανε ανθρώπινες κοινότητες, δίκαια συστήματα

αυτοκυβέρνησης. Και αυτό δεν εξοργίζει μόνο τους φονταμενταλιστές. Εξοργίζει και τον «πατροπαράδοτο» ιμπεριαλισμό.

Μια νέα σελίδα της φτωχής ανθρωπότητας γράφεται αυτές τις μέρες και νύχτες. Όσοι/ες δεν συμμετέχουμε άμεσα θα κριθούμε για την αλληλεγγύη μας.

Η κουρδική αντίσταση στο Κομπάνι δεν είναι ούτε το Πουατιέ, ούτε η Άλωση του 2014. Δεν είναι η μάχη του πολιτισμένου κόσμου απέναντι στους βαρβάρους. Της μιας θρησκείας απέναντι στην άλλη. Είναι ο αγώνας των μαχητών της ελευθερίας απέναντι στον ολοκληρωτισμό. Είναι η μάχη των όπου γης καταπιεσμένων για την ίδια τους τη ζωή. Θα σταθεί δίπλα στις μεγάλες στιγμές της ανθρώπινης ιστορίας· τον Ισπανικό Εμφύλιο, την Παρισινή Κομμούνα, το ΕΑΜ, το Βιετνάμ, τον πόλεμο των Χωρικών στη Γερμανία. Είναι ο παράγοντας που κάνει κουρελόχαρτο τους βαρβάτους γεωπολιτικούς σχεδιασμούς αυτών που φοράνε τουρμπάνι και αυτών που φοράνε γραβάτα. Γι' αυτό μας ανατριχιάζει, γι' αυτό μας φλογίζει. Γιατί τα ΑΚ-47 στα χέρια γυναικών, ηλικιωμένων και παιδιών, απέναντι στα αμερικάνικα τανκ των ισλαμο-καπιταλιστών, είναι μια εικόνα από το παρελθόν, το παρόν και το μέλλον της φτωχής ανθρωπότητας.

Να τους δώσουμε ένα λεπτό παραπάνω.

Ο στρατηγός Πάτον απευθυνόμενος στους στρατιώτες του πριν αντιμετωπίσουν για πρώτη φορά τον επελαύνοντα ναζιστικό στρατό του Ρόμελ, τους είχε πει ότι «το θάρρος είναι φόβος που απλά διαρκεί ένα λεπτό παραπάνω».

Το λεπτό αυτό στο Κομπάνι δεν θα τελειώσει ποτέ. Αρκεί να έχουν νερό, κονσέρβες και σφαίρες.

* «Το Κομπάνι για να κρατήσει χρειάζεται μόνο νερό, κονσέρβες και σφαίρες». Κούρδος πρόσφυγας στην Ελλάδα, στο μικροφωνο της συγκέντρωσης αλληλεγγύης στην Αθήνα.